

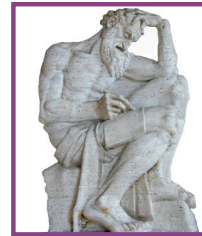
dužan činiti u svako vrijeme, mora sada prakticirati s većom revnošću i pobožnošću, kako bi se ispunilo apostolsko pravilo o korizmenom postu koja se sastoji u uzdržavanju ne samo od jela, već također i nadasve od grijeha. Tim obaveznim i svetim postovima, zatim, nijedno se djelo ne može korisnije pridružiti od milostinje, koja pod jednim nazivom 'milosrđe' obuhvaća mnoga dobra djela. Golemo je polje djela ljubavi. Ne mogu samo bogati i moćni drugima biti na korist svojom milostinjom, već i oni koji su skromnih mogućnosti i siromašni. Tako, premda nejednaki po dobrima, svi mogu biti jednaki u osjećajima pobožnosti duše" (Discorso 6 sulla Quaresima, 2: PL 54, 286). Sveti je Grgur Veliki, u svojem Pastoralnom pravilu, podsjećao kako post čine svetim kreposti koje ga prate, prije svega ljubav, svaka velikodušna gesta, kojima dajemo siromasima i potrebitima plod svoga odricanja (usp. 19, 10-11).

Korizma je, usto, povlašteno vrijeme za molitvu. Sveti Augustin kaže da su post i milostinja "dva krila molitve", koja joj omogućuju da lakše dobije svoj polet i vine se sve do Boga. On kaže: "Na taj način molitva, učinjena u poniznosti i ljubavi, u postu i milostinji, u umjerenosti i u opraštanju uvreda, dajući dobre plodove i ne uzvraćajući zle, udaljavajući se od zla i čineći dobro, traži mir i postiže ga. S krilima tih kreposti naša molitva leti sigurno i lakše biva ponesena sve do neba, gdje nam je Krist naš mir prethodio" (Sermone 206, 3 sulla Quaresima: PL 38, 1042). Crkva zna da nam je, zbog naše slabosti, teško šutjeti da stanemo pred Boga i postati svjesni toga da smo stvorenja koja ovise o Njemu i grešnici koji trebaju njegovu ljubav; zato korizma poziva na vjerniju i snažniju molitvu i dugotrajnije razmatranje o Božjoj riječi. Sveti Ivan Zlatousti poziva: "Obijeli molitvom svoju kuću skromnosti i poniznosti. Nek' tvoje boravište zasja svjetlom pravednosti; uresi zidove dobrim djelima kao patinom od čistoga zlata i tamo gdje su bili zidovi i dragocjeno kamenje stavi vjeru i nadnaravno veličanstvo, stavljajući iznad svega, poviše pročelja, molitvu kao ures čitavog zdanja. Tako pripravi Gospodinu dostojno boravište, tako ga primi u divnu kraljevsku palaču. On će ti dati da preobraziš svoju dušu u hram njegove prisutnosti" (Omelia 6 sulla Preghiera: PG 64, 466).

Dragi prijatelji, u ovom korizmenom hodu budno pazimo da prihvatimo Kristov poziv da ga slijedimo s većom odlučnošću i dosljednošću, obnavljajući milost i obaveze našega krštenja, da bismo napustili staroga čovjeka koji je u nama i zaodjenuli se Kristom, da bismo prispjeli obnovljeni Uskrsu i mogli reći sa svetim Pavlom: "Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist" (Gal 2, 20). Dobar korizmeni hod svima!

Čuj, Stvoritelju milostiv,
naš plač i naše molitve
u posvećenom postu tom,
u korizmenom vremenu

Ti srca blag istražuješ,
Ti slabost našu poznaješ,
poštedi, mi se kajemo,
proštenja milost molimo.

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

II. NEDJ. KORIZME - 20.03.2011.

Broj: 12(199)

Ovo je Sin moj,
Ljubljeni.

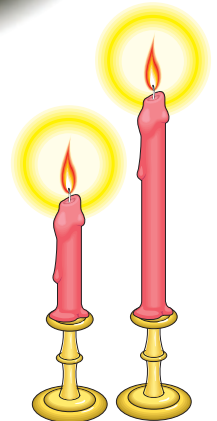
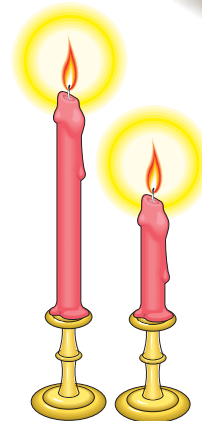
U njemu mi sva
milina.

Rafael, 1520.

Gospodine,
lijepo nam je ovdje biti...

Današnje evanđelje
(Mt 17, 1-9)

KORIZMENI HOD

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 9. ožujka 2011.

Draga braćo i sestre, označeni pokorničkim simbolom pepela, danas ulazimo u korizmeno vrijeme, započinjući duhovni hod koji nas pripravlja za dostojno slavljenje vazmenih otajstava. Blagoslovljeni pepeo kojim se posipamo po glavi znak je koji nas podsjeća da smo stvorenja, poziva nas na pokoru i jaču zauzetost oko obraćenja kako bismo sve više slijedili Gospodina.

Korizma je hod na kojem pratimo Isusa koji uzlazi u Jeruzalem, mjesto u kojem se zbilo njegovo otajstvo muke, smrti i uskrsnuća; podsjeća nas da je kršćanski život "put" kojim valja ići, koji se ne sastoji toliko u nekom zakonu kojem se čovjek mora pokoravati, već u samoj Kristovoj osobi, kojeg treba susresti, prihvatiti i slijediti. Isus nam, naime, kaže: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom" (Lk 9, 23). Poručuje nam, naime, da, ako želimo prispijeti s Njim k svjetlu i radosti uskrsnuća, pobjedi života, ljubavi i dobra, i mi moramo svakoga dana uzeti križ, kao što nas to poziva lijepi tekst iz knjige Nasljeduj Krista: "Uzmi, dakle, svoj križ i slijedi Isusa; tako ćeš ući u vječni život. On ti je sam prethodio, noseći svoj križ (Iv 19, 17) i umro je za tebe, da i ti nosiš svoj križ i da u sebi gajiš želju da i ti sam budeš raspet. Doista, ako umreš s njim, s njim ćeš i poput njega živjeti. Ako mu se budeš pridružio u trpljenju, pridružiti ćeš mu se i u slavi" (Knjiga druga, pog. 12, br. 2). Na misi Prve korizmene nedjelje molit ćemo: "Bože, naš Oče, slavljem ove korizme, sakramentskog znaka našega obraćenja, udijeli svojim vjernicima da rastu u spoznanju Kristova otajstva i da ga svjedoče dostojnim životnim vladanjem" (Zborna). To je zaziv koji upućujemo Bogu jer znamo da samo On

može obratiti naše srce. A upravo u liturgiji, u sudjelovanju u svetim otajstvima, potaknuti smo prijeći taj put s Gospodinom; to je svojevrsni ulazak u Isusovu školu, ponovno prisjećanje na događaje koji su nas doveli do spasenja, ali ne kao jednostavna komemoracija, sjećanje na događaje iz prošlosti. U liturgijskim činima, Krist se uprisutnjuje po djelovanju Duha Svetoga, a ti spasenjski događaji postaju aktualni. Ima jedan ključni izraz koji se često javlja u

liturgiji, a koji ukazuje upravo na to: to je riječ "danas" i nju treba shvatiti u izvornom i konkretnom, a ne prenesenom značenju. Danas Bog objavljuje svoje zakone i nama je dano birati između dobra i zla, između života i smrti (usp. Pnz 30, 19), danas se "približilo kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!" (Mk 1, 15); danas je Krist umro na Kalvariji i uskrsnuo od mrtvih; uzašao je na nebo i sjedi zdesna Ocu; danas nam je dan Duh Sveti; danas je povoljan čas. Sudjelovati u liturgiji znači dakle uroniti vlastiti život u Kristovo otajstvo, prijeći put u kojem ulazimo u njegovu smrti i uskrsnuće da bismo imali život.

Kroz korizmene nedjelje, na osobit način u ovoj liturgijskoj godini ciklusa A, prolazimo jedan krsni itinerar, prelazimo gotovo isti onaj put što ga prolaze katekumeni, naime oni koji se pripremaju primiti krštenje, da bismo ponovno u sebi oživjeli taj dar i prisjetili se zahtjeva i obaveza toga sakramenta, koji je u temelju našega kršćanskog života. U poruci koju sam uputio za ovu korizmu, podsjetio sam na posebnu povezanost korizmenog vremena s krštenjem. Crkva oduvijek združuje vazmeno bdjenje s krsnim slavljem: u njemu se ostvaruje ono veliko otajstvo po kojem čovjek, umrijevši grijehu, postaje dionikom novoga života u Kristu Uskrsnom i prima Duha Božjega koji je uskrisio Isusa od mrtvih (usp. Rim 8, 11). Čitanja što ćemo ih slušati narednih nedjelja i kojima vas pozivam da posvetite posebnu pozornost, preuzete su iz drevne tradicije, koja je pratila katekumena u otkrivanju krštenja: one su veliki navještaj onoga što Bog izvodi u tome sakramentu, divna krsna kateheza upućena svakome od nas. Prva nedjelja, zvana Nedjelja napasti, jer predstavlja Isusove napasti u pustinji, poziva nas obnoviti svoje definitivno opredjeljenje za Boga i hrabro se upustiti u borbu koja nas očekuje da bismo mu ostali vjerni. Na tu nedjelju Crkva, nakon što je čula svjedočanstvo kumova i vjeroučitelja, raduje se izboru onih koji su pripušteni vazmenim sakramentima. Druga se nedjelja naziva Nedjelja Abrahama i preobraženja. Krštenje je sakrament vjere i božanskog posinjenja; poput Abrahama, našeg praoca u vjeri, i mi smo pozvani poći, otići iz svoje zemlje, na- pustiti sigurnosti koje su nam izgrađene, da bismo ponovno stavili svoje pouzdanje u Boga; cilj se nazire u preobraženju Krista, ljubljenog Sina, u kojem i mi postajemo "Božji sinovi". U narednim nedjeljama predstavljeno je krštenje u slikama vode, svjetla i života. Treća nam daje susresti Samarijanku (usp. Iv 4, 5-42). Poput Izraela pri izlasku, i mi smo na krštenju primili vodu koja spašava; Isus, kao što kaže Samarijanki, ima vodu živu, koja gasi svaku žeđ; ta je voda sam njegov Duh. Crkva na tu nedjelju slavi prvu provjeru (skrutinij) katekumena i tijekom tjedna predaje im jedna simbol: vjerovanje. Četvrta nedjelja nas poziva razmišljati o iskustvo "slijepca od rođenja" (usp. Iv 9, 1-41). Na krštenju bivamo oslobođeni od tmina zla i primamo Kristovo svjetlo da živimo kao djeca svjetla. U katekumenatu se u tome tjednu održava drugi skrutinij. Na kraju, Peta korizmena nedjelja predstavlja Lazarovo uskrsnuće (usp. Iv 11, 1-45). Na krštenju smo prešli iz smrti u život i postali smo kadri omiljeti Bogu, umrijeti starome čovjeku da bismo živjeli Duh Uskrsloga. Za katekumene se pak slavi treći skrutinij i tijekom tjedna im se uručuje Gospodinova molitva: Očenaš.

Taj put koji smo pozvani prijeći u korizmi u crkvenoj tradiciji karakteriziraju neke prakse: post, milostinja i pokora. Post znači uzdržavanje od hrane, ali obuhvaća druge oblike odricanja u cilju jednog umjerenijeg života. Sve to međutim nije još uvijek puna stvarnost posta: to je naime izvanjski znak jedne nutarnje stvarnosti, našeg zauzimanja, uz Božju pomoć, da se uzdržavamo od zla i da živimo evanđelje. Ne posti istinski onaj koji se ne zna hraniti Božjom riječju.

Post je, nadalje, usko vezan uz milostinju. Sveti Lav Veliki naučavao je u jednom od svojih govor o korizmi: "Ono što je kršćanin

